

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558621424/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Herre i Liv og Kraft igjen, medens han omhyggelig opreiste den omstøtte Tinskaal og reddede hvad han kunde af dens Indhold – paa det Lav! I sørger meget meer nu, Herre Bisp! end da den forrige Erkebisp døde dernede i Søer – hvad var det nu han hed?» –

«Absalon, den store Absalon! – raabte Bisp Peder og stampede – kolde, følesløse Klods! har du allerede glemt saa stort et Navn? er en stor Mands Ihukommelse ikke større hos Folket, saa fortjener det, Gudsød! at sove sig ihjel!»

«Ja rigtig, Erkebisp Absalon – svarede Martin rolig, men med Taarer i Øinene, medens han tørrede det spildte Øl af Bordet med sit Ærme – da han døde, kaldte I mig dog den første Dag en Klods; men nu varede det hele otte Dage inden I kunde huske, at jeg var en dum og haardhjertet Klodderjan, blot fordi hans Skriver er død.»

«Gamle ærlige Martin! – sagde Bispen nu rørt og trykte ham i Haanden – jeg seer nok hvor du vil hen: du kjender mig, og vil heller see mig larme, end sørge. Naar jeg kaldte dig dorsk og følesløs, gjorde jeg dig skammelig Uret. Nu, velan da! – du har Ret; jeg skal ikke sidde længer her med Hovedet mod Jorden og lade mig kue af en ørkesløs dræbende Sorg; jeg vil opløfte mit Hoved og give Hjertet Luft ved hans Grav. Hør mig min Ornat! Jeg vil tale til Danmarks Folk ved den store Saxos Grav; jeg vil prise Gud for hvad han gav os i ham og ikke lægge Hænderne i Skjudet. – Herren gav, Herren tog – Herrens Navn være lovet!»

Det var den sidste Dag i Aaret. En tæt Frostaage laae over Byen, og det var ved Middagstid næsten dunkelt som ved Qvel. Domkirkens store Liigklokke ringede. Porten til Bispegaarden aabnedes og med Krumstaven i Haanden gik Bisp Peder, stille og høitidelig, i Spidsen for Roskilde Byes samtlige Præster og Ordensbrødre og anførte det store Liigtog til Kirken. Qvinder og Børn stode aysgjerrige i Vinduer og Dørre; mange Tilskuere beklagede vel kun, at Taagen skjulte dem Pragten og Stadsen, og at Faklerne brændte saa mat; men mange fremmede Øine bleve dog vaade ved Synet af Bisp Peders og de unge Kannikers store Bedrøvelse. Baade Unge og Gamle trængte sig frem, for at tage den kjære Byrde fra de Andre, og mangen Ven af den herlige Saxo gik, mere nedtyngt af Sorgen, end af Byrden, under hans Liigbaare. I Kirken talede Bisp Peder fra Høialteret et kraftigt Ord til den kjære Dødes Pris og Ihukommelse; men snart qualte